

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt VII. Unumquemque nostrum Christi cruci aut ipsi Christo, tanquam surculum, inferi oportere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

nisi de Crucifixi latere intincta. Alioqui enim quænam ista est scribendi formula? aut quàm insolens & inusitata ægri consolandi ratio? Veruntamen discipuli crucis sensibus inter se congruunt, & aliter ac mundus, de rebus hujusmodi philosophari, hoc est, sentire ac loqui, in Crucifixi schola didicerunt.

Quibus confirmandis ac concludendis, consentienti profero DEI servam, in eadem schola apprimè eruditam. *Cap. 61.* Angelam Fulginiensem, quæ quodam loco ita loquitur. *Anima, si attendat ad dilectum suum JESUM, & habere sitillam amoris, non deberet querere aliud lucrum, nec alium statum in isto mundo, nisi illum quem ipse habuit; scilicet doloris & angustia & afflictionis. Et hæc esset (subjungit) tota consolatio ejus.*

CAPVT VII.

Unumquemque nostrum Christi cruci, aut ipsi Christo, tanquam surculum, inferi oportere.

Hactenus Candidatum patientiæ, ut Crucifixi seu discipulum seu servum consideravimus: quem ipsum nunc superaddimus ipsi Christo veluti surculum inferendum esse, sed eodem semper proposito. Ut nimirum istud intelligatur, quantopere congruens aut necesse sit, hominem Christianæ perfectiõnis studiosum, in eisdem cum Christo crucifixo sensus transire: quod tantò ampliùs demonstrabit præsens consideratio, quantò familiarior est atque intimior surculi cum trunco cui inseritur, quàm aut discipuli cum Doctore, aut servi cum Domino, necessitudo.

§. I.

*Allegoria proposita fundamenta quedam ja-
ciuntur.*

Hanc etiam loquendi figuram verbulo nobis indicavit
Apostolus, cum ad Romanos ait: *Si complantati (sive Rom: 6.*
institij) facti sumus similitudini mortis ejus: simul & resurre-
ctionis erimus. Quibus significat, debere nos, qui in bap-
tismo Christi mortem imitamur, ita illi implantari & inseri,
ut sicut in hac vita, mortis ac passionis ejus consortes facti
fuerimus; ita in altera resurrectionis illius gloriam parti-
cipemus. Expressius autem S. Ambrosius, tanquam Apo-
stoli sententiam exponeret: *Quin etiam, inquit, ut tener L. 9. in Luc:*
surgulus veteri abscissus ex arbore, in alterius fetu radicis inse-
ritur: ita populus hic sanctus, surculi veteris cicatricibus eno-
dati, in novo illo crucis ligno, tanquam gremio pia parentis
foris, inolescit. Quæ nempe tamen per se lignum aridum
erat & infructuosum, tamen ex quo Christi sanguine irriga-
ta resoruit, fructum cœpit nobis beatæ immortalitatis ad-
ferre.

Eandemq; video S. Catharinæ Senensi non semel inje-
ctam cogitationem: quippe quæ & in oratione quadam
ait; ipsum Christum corpus suum ligno crucis insevisse, &
nos ipsi Christo inferendos per passionum tolerantiam &
sanctæ desideria; ad producendos fructus vitæ. Et in qua-
dam ad B. Raymundum Confessarium suum epistola; do-
cet cor & affectus nostros in arborem crucis cum Christo ef-
se inferendos, &c. *Epist: III.*

Ex quo nobis sese confestim aperit prima atque sum-
ma hujus contemplationis utilitas. Nam si arbori crucis,
seu vitali trunco, insiti sumus; profectò non nostros, hoc
est veteris Adæ, sed Crucis sive Crucifixi, hoc est, Adæ no-
vi, fructus feremus. In hac quippe mystica insitione, quæ
agre-

Rom. II. agrestis furculus (ut in pari causa Paulus loquitur) *contra naturam* inseritur in bonam arborem, non, quemadmodum naturam comparatum est, insitivus ramulus jam poma profert sui generis, sed primævæ oblitus indolis, fructus novæ matris, à qua adoptatus est, consentaneos edere condiscit. Ut proinde qui cruci Christi velut furculus insitus & incorporatus sit, uti jam non potest nisi de crucis succo vivere, ita neque fructus nisi juxta trunci naturam, hoc est, ipsi cruci congeneres, aut Crucifixo conformes ferre. Quem etiam in sensum adduci potest, quod ait Apostolus: *Ut & qui vivunt* (tanquã insiti Christo per gratiam) *jam non sibi vivunt, sed ei qui pro ipsis mortuus est*: hoc est, non jam indolis antiquæ, sed arboris novæ fructus edant: quippe, ut sibi lib-

Ep: 4. ad Sever.

dit, in Christo nova creatura effecti; seu (ut vocem imitetur Paulini) ipsius succo per adoptionis beneficium medullati.

Qui autem, amabò, crucis fructus sunt? nisi quibus illa, cum eam Christus complexus est, probè onerata & coarctata apparuit; clavi, spinæ, lancea, acetum, fel, plaga, flos, sputa, nuditas, opprobria, pavor, mœror, angustia, tædium, exterior interiòrque ab omni solatio desertio? Ha enim propriæ, quantum apparet, crucis opes sunt, hæc tota istius arboris messis atque proventus.

Porro Crucifixi fructus proprios quos esse dicam? nisi heroicarum virtutum actus, quos mortalibus adhuc incognitos, instar arboris novæ, atque ex alio cælo advectæ, mundo protulit: domare carnem, refranare sensus, cupiditates frangere, horrere mollia, asperis delectari, gloriam contemptu, gaudere vexationibus, dolores amare, se ipsum odisse, inimicos diligere, voluntatem suam divino beneplacito, quicumque tandem casus incidat, plenè atque ex toto subijcere.

Peregrini, fateor, & penè etiamnum ignoti mundo id genus fructus sunt, & rari satis apparent in terra nostra.

Nam

Nam & ipsa arbor non hujus soli aut cœli est, & seu glebæ vitio, seu culturæ neglectu, agrè nobis & malignè provenit. Quod non eò dixerim, quasi non ubique nascantur cruces; quæ etiam nullo fatu aut cultu, passim per sese proveniant; sed nos in præsentia de Jesu Christi cruce loquimur, quam eò dicimus, plerisque in locis infeliceiter succrescere, passimq; adversâ & iniquâ glebâ conflictari, quòd pauci sint mortales, qui pati ament, qui vexari & opprimi gaudeant, qui malorum suorum patientiam pio ad Christum pro se passum respectu condiant ac consecrent; qui denique spontanea & hilari passionis Christi imitatione, Christi crucem, suam faciant; aut sanè cruces suas, unde unde tandem enatas, in sanctam Christi crucem inserant, suosq; dolores ac molestias, quæcunque sint, cum acerbissimis illius doloribus, & amara passione conjungant.

Attamen huc potissimum tendet omnis ab Christi amatore suscepta mentis exercitatio, ut ei quorumvis malorum tolerantia, amore Christi atque exemplo, dulcescat deniq; & sapiat; utq; crucis fructus, quasi tempore ipso ea arbor austeritatem suam ac peregrinitatem exuerit, ipso usu nobis in assuetudinem primum & familiaritatem, tum in dulcedinem, & velut in naturam transeant. Sanè quidem, etsi priusquam Dei Filius (qui *germen Domini* ab Isaia appellatur.) infelici huic ligno insertus & concorporatus est, ipsum crucis nomen, res non dicam fatuâ atque insulsa, sed saporis erat ingratiissimi, nec erat quisquam, qui gustaret mortem istam: tamen posteaquam suo intimo amplexu Salvatorum suum illi sanguinem indidit, suum tanquam succum infudit, suo illam sapore ac suavitate impertijt; exinde crux cœpit sensibus nostris dulcescere, ipsiusq; fructus ad vescendum suaves, & aspectu delectabiles esse, ijs saltem, quibus & oculos & gustatum acuerit germana Christi dilectio.

Isai. 4.

Discursus facti vis in pauca colligitur.

Huc igitur tandem tota recidit, spiritualis hujus insitio-
nis adoptionisve ratio, ut de veteris hominis caudice,
refecti, & obliti veterem indolem, in Christo maneamus,
& ipse in nobis: verum nos in illo, ut illi insiti & concor-
porati per gratiam; ipse autem in nobis, ut vitam, spiritum,
succumq; suum in nos transmittens; ipsos inquam sensus
affectusve sibi proprios, virtutes suas, proprietates, mores
nobiscum communicans. *Ita enim se immiscet nobis* (inquit,
ni fallor, S. Paulinus) *ac nos sibi conserit, ut quod ipse accepit,*
nobis proficere faciat. Quo denique fiat, ut omne germe,
flos, fructus noster, omnis inquam nostra cogitatio, omnis
intentio, & actus omnis, ipso Christi crucifixi sanguine, et
vitali rore in se transfuso, vegetentur & vigeant, neque tan-
tum sint nostra quam Christi: secundum quod ait S. Hierony-
mus: *Beatus*, exclamans, *multumq; felix, qui vivente in se*
Christo, per singulas cogitationes & opera potest dicere: In se
de vivo Filij DEI, qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro
me. Quo nimirum sese pervenisse censebat felix crucifixi
discipulus Paulus Apostolus, cum in se Christum vivere diceret.
Ut enim disputat ad ea verba Chrysostomus: *Quoniam se*
*metipsum Christo Domino & Cruci praeferat, cunctaq; respici-
unt temporalia, & ad illius voluntatem faciebat omnia, non di-
xit: Vivo Christo, sed quod longe majus erit: Vivit in me*
Christus.

Ad extremum ex ipsis fructibus, seu operibus nostris
cognoscemus, cui plantae insiti, cui radici obnoxij, quo in-
terno rore vegetemur: hoc est, utrum de mundi carne
spiritu, an de succo Crucifixi, & tanquam medulla vivamus.
Quippe (ut pronunciat dilectus Christi discipulus) *qui dicit*
se in ipso manere, debet, sicut ille ambulavit, & ipse ambulat.
Quod

In ep. Gal.
§. 2.

1. Joann. 2.

Quod in rem presentem interpretans B. Prosper: *Quid est, ait, ambulare, sicut ille ambulavit: nisi contemnere omnia. l. 2. de vir. prospem, qua contempfit, non timere adversa qua pertulit? contr. c. 20.*

CAPVT VIII.

De tribus indiuiduis Christi Domini comitibus; Paupertate, Doloze, Contemptu.

§. I.

Comitatum hunc, seu societatem, Christo Domino perpesim adhasisse.

Occasionem huic considerationi atque argumentum præbuit, quod in vita R. P. Balthazaris Alvarez legitur, viri ex Ordine nostro sanctissimi; qui S. Matri Teresæ *Vit. P. Baltz c. 12.* fuit à sacris Confessionibus, & cujus hæc ope atque operâ multum se in animi sui rebus adjunctam libens fatebatur.

Is igitur uti assidue Christum crucifixum habebat præ oculis, & vitæ ipsius ac mortis mysteria intento studio contemplabatur: ita præcipuo ac singulari animi sensu meditari solebat, tres (ut appellabat) indiuiduos Christi comites, ut qui illi ab ipso Præsepi ad extremum usque spiritum continenter adhæserint; Paupertatem scilicet, Doloré & Contemptum. Eoq; referebat illud Prophetæ in Christi persona dicentis: *Pauper sum ego, & in laboribus à iuventute mea; exaltatus autem, humiliatus sum & conturbatus.* Quibus verbis dicebat proponi viam, quam Salvator noster in omni vita tenuit; paupertatis nimirum, doloris, atque contemptus: Quos ille comites adeò familiares & intimos habuerit, ut unâ cum illo de utero egressi, cum ipso pariter pe-

0002

atatis